

Een volle trein

Met piepende remmen komt de trein tot stilstand. Mama zucht. 'Deze trein zit wel heel vol.' Ze pakt Rens bij de hand. 'Blijf maar goed bij me.'

De deuren gaan sissend open. Rens wil instappen, maar mama houdt hem tegen. 'Er moeten eerst nog mensen uitstappen, Rens'.

Als er geen mensen meer uitstappen, geeft mama hem een zetje. 'Ga maar. Er zal wel geen zitplekje meer zijn.'

Inderdaad moeten ze in het halletje staan. 'We hadden eerder bij oma weg moeten gaan,' zegt mama. 'Nu zitten we midden in de spits.'

Rens weet niet precies wat spits is, maar het zal wel betekenen dat het dan extra druk is in de trein. De deuren gaan dicht en de trein vertrekt. 'Mag ik bij het raampje van de deur staan, mam?' Gelukkig vindt ze het goed.

Als de trein het volgende station binnenrijdt, ziet Rens dat het perron vol staat met wachtende mensen.

'Die kunnen er nooit meer bij,' zegt een groot meisje naast Rens.

Maar als de deuren open gaan, persen de wachtende mensen zich er gewoon bij. Rens komt helemaal klem te staan tussen een dikke mevrouw en een grote koffer. Angstig kijkt hij naar mama, die helemaal aan de andere kant van het halletje staat. Ze geeft hem een knipoog. Dan steekt ze twee vingers op. Rens knikt. Mama bedoelt natuurlijk dat ze er over twee haltes uit moeten. Met een schok zet de trein zich weer in beweging. De dikke mevrouw leunt tegen hem aan. Rens snuift, de vrouw stinkt naar de slager van het winkelcentrum. Daar ruikt het ook altijd zo naar uien. Rens kijkt om zich heen. Eigenlijk wil hij het liefst naar mama toe, maar er staan veel te veel mensen in de weg. Hij wurmt zich tussen de vrouw en de koffer vandaan en gaat tegen de deur staan. Het puntje van zijn neus komt tegen het koude glas. Onder zich ziet hij de rails aan zich voorbij schieten. Hoe hard zouden ze nu rijden? Vast wel tweehonderd of zo.

Na een tijdje mindert de trein weer vaart. Het volgende station is al in zicht. Als de trein stil staat, probeert Rens bij de deur vandaan te gaan, maar hij staat helemaal klem. Als de deuren open gaan, wordt hij gewoon door de uitstappende mensen mee naar buiten gesleurd. In paniek probeert hij zich nog snel vast te grijpen aan een stang, maar zijn armen zijn te kort. 'Mama!' roept hij. Hij draait zich om en probeert tegen de stroom in weer de trein in te komen, maar het lijkt wel of iedereen hier uitstapt. De mensen blijven maar komen. 'Mama, help!' Zijn hart klopt in zijn keel. Straks gaan de deuren weer dicht! Dan staat hij hier alleen op het perron terwijl mama verder rijdt! Met alle kracht die hij heeft gooit Rens zijn lichaam naar voren en worstelt hij zich door de uitstappende mensen een weg naar de deur. Opeens voelt hij hoe iemand hem bij zijn hand grijpt en de trein in trekt. Rens kijkt op, recht in het gezicht van mama.

'Mam!' roept Rens. Hij slaat zijn armen om haar heen.

Moeder aait hem even over zijn bol. 'Dat was even spannend hè? Maar gelukkig ben je weer op tijd binnen.'

Als de trein even later verder rijdt, blijft Rens dicht bij moeder staan. Want zo'n avontuur als net wil hij niet nog een keer meemaken!

Eeuwoud Koolmees